

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/51/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719200530
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5719200530.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v spore žalobcov: 1/ V. S., rod. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. H. XXX/XX, K. W. D., 2/ M. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. K. XXX/X, F., 3/ Mgr. P. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/XX, F., 4/ V. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. A. XXX/X, B. - T., žalobcovia 1/ až 4/ právne zastúpení: Mgr. Martina Chorváthová, advokátka so sídlom A. K. XX, V., proti žalovanému: Obec Kláštor pod Znievom, so sídlom M. Čulena 181, Kláštor pod Znievom, IČO: 00 316 733, právne zastúpený: JUDr. Daniel Janšo, advokát so sídlom S. D. X, A., A., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 10C/9/2019-280 z 29. novembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyňa v rade 1/ má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

V ostatných výrokoch ostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že žalobkyňa v rade 1/ V. S., rod. Y., nar. XX.XX.XXXX, je v podiele 1/4844-ín spoluvlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v okrese V., obec K. W. D., k. ú. K. W. D., ktoré sú zapísané na Okresnom úrade Martin - katastrálnom odbore, na LV č. XXX ako parc. registra C č. 5056/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 25 m² a parcely registra E, ktoré sú konkretizované vo výroku I. napadnutého rozsudku a súčasne žalovaný v rozsahu, v akom je žalobkyňa v rade 1/ spoluvlastníčkou, nie je spoluvlastníkom týchto nehnuteľností (výrok I.). O nárokoch žalobcov v rade 2/,3/ a 4/ konanie zastavil (výrok II.). Žalobkyni v rade 1/ proti žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III.). Žalovanému proti žalobcom v rade 2/,3/,4/ priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že každý zo žalobcov nahradí žalovanému po 1/3 celkovo vzniknutých trov konania (výrok IV.). Konštatoval, že o výške náhrady trov konania strán sporu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti napadnutého rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok V.).

2. Žalobcovia sa pôvodne podanou žalobou domáhali voči žalovanému určenia, a to, že žalobkyňa v rade 1/ je v rozsahu 1/4844-ín podielová spoluvlastníčka k pozemkom zapísaným na LV č. XXX pre k. ú. K. W. D., ktoré sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku a žalobcovia v rade 2/,3/ a 4/ sú každý podielovým spoluvlastníkom v rozsahu 56/33216-ín k týmto pozemkom. V priebehu konania pred prvým pojednávaním vo veci samej žalobcovia v rade 2/,3/ a 4/ zobrali žalobu späť. Vzhľadom na túto skutočnosť okresný súd konanie o nárokoch žalobcov v rade 2/,3/,4/ podľa § 145 ods. 1 CSP zastavil, z dôvodov hospodárnosti konania tak v zmysle ust. § 145 ods. 2 CSP urobil v rozhodnutí vo veci samej.

Týmto rozhodnutím potom rozhodol len o nároku žalobkyne v rade 1/ vo vzťahu k žalovanému. O trovách konania vo vzťahu medzi žalobcami v rade 2/,3/ a 4/ a žalovaným rozhodol podľa ust. § 256 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

3. Pokiaľ ide o žalobkyňu v rade 1/ tá uvádzala, že sporné pozemky sú zapísané v prospech žalovaného v spoluvlastníckom podiele 77200/415200-ín. Ako titul nadobudnutia je na uvedenom liste vlastníctva označená pozemno-knižná vložka č. XXX pre k. ú. K. W. D.. Táto nehnuteľnosť je spoločnou nehnuteľnosťou a jej podieloví spoluvlastníci založili Mestský urbársky spolok, pozemkové spoločenstvo, so sídlom Kláštor pod Znievom, ktorý podľa priloženej pozemno-knižnej dokumentácie zistil, že žalovaný je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných na vyššie uvedenom liste vlastníctva v podiele 72/415-ín a nie v podiele 772/4152-ín ako je uvedené na liste vlastníctva pod B r.č. 318. Žalovanému boli vždy vyplácané výnosy len z podielu 72/4152-ín a tento si je vedomý zrejmej nesprávnosti zápisu v katastri nehnuteľností. Rozhodnutím okresného úradu, katastrálny odbor zo dňa 23.08.2016 bolo konanie o oprave chyby v katastrálnom operáte iniciované Mestským urbárskym spolkom, pozemkové spoločenstvo, so sídlom v Kláštore pod Znievom, zastavené, podľa § 30 ods. 1 písm. e/ zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že v pozemno-knižnej vložke č. XXX na str. A - majetková podstata okrem iných je evidovaný pod r.č. 5 podiel 72/4152-ín k spoločnému urbárskemu lesu zapísanému v pozemno-knižnej vložke č. XXX. Na strane B - vlastníctvo, je pod B r.č. 10 evidovaný vlastník Obec Kláštor pod Znievom so spoluvlastníckym podielom 1/1-ina s titulom nadobudnutia Čd 3894/1930-kúpnopredajná zmluva. Následne sa toto vlastnícke právo na základe Nariadenia vlády č. 110/1953 Zb. a Vyhlášky Ministerstva financií č. 127/57 Ú.v. vpísalo pod B r.č. 12 v prospech Československého štátu - miestny národný výbor (MNV) v Kláštore pod Znievom v celku (1/1). Teda spoluvlastnícky podiel k spoločnému urbárskemu lesu zapísanému v pk vložke č. XXX evidovaný v pk vložke č. XXX predstavuje podiel uvedený v časti B - vlastníctvo z podielu uvedeného na strane A, to znamená, že 1/1 z podielu 72/4152 je 72/4152. Z uvedeného vyplýva, že správny spoluvlastnícky podiel s uvedeným titulom nadobudnutia v pozemno-knižnej vložke č. XXX je podiel v rozsahu 72/4152-ín, resp. 7200/415200-ín a nie 77200/415200-ín. Rozdiel, ktorý tu vzniká vo výške 70.000/415200-ín, o ktorý je navýšený spoluvlastnícky podiel Obce Kláštor pod Znievom na LV č. XXX pod r.č. 318 je podielom vlastníkov s neznámym pobytom, ktorý má spravovať Slovenský pozemkový fond. Vlastníci však majú stále evidované vlastníctvo v pozemno-knižných vložkách a neboli uvedení v zozname podielnikov Mestského urbárskeho spolku, pozemkového spoločenstva Kláštor pod Znievom. Medzi týchto spoluvlastníkov patrí i právna predchodkyňa žalobkyne v rade 1/ V. S., neb. V. Y. pod č. 35. Napriek tomu, že okresný úrad, katastrálny odbor v odôvodnení svojho rozhodnutia potvrdil nesprávnosť výšky podielu žalovaného, konštatoval, že nie je jeho právomocou rozhodnúť o oprave tejto skutočnosti na liste vlastníctva. Takýmto rozhodnutím o oprave by fakticky rozhodol o vlastníckom práve podielov na spoločnej nehnuteľnosti a došlo by k nesúladu s listinou, na základe ktorej bola sporná výška podielu Obce Kláštor pod Znievom k spoločnej nehnuteľnosti zapísaná do katastra nehnuteľností. Žalobkyňa v rade 1/ považovala za potrebné rozhodnúť o určení vlastníckeho práva k podielu 1/4844-ín a naliehavý právny záujem odôvodnila tým, že bez uvedeného určenia je jej právne postavenie neisté, keďže zápis na liste vlastníctva, napriek tomu, že má právny titul, potvrdzuje vlastnícke právo žalovaného, hoci tento právny titul nadobudnutia nemá.

4. Zo strany okresného súdu bolo dané žalobkyňi poučenie o predbežnom právnom posúdení v zmysle § 181 ods. 2 CSP na pojednávaní dňa 31.10.2006, právna zástupkyňa žiadala zmeniť petit žaloby, a to tak, že popri pôvodnom petite, ktorý sa vzťahuje k nárokom žalobkyne v rade 1/, žiadala určiť, že v takomto rozsahu sa znižuje podiel žalovaného, ktorý je zapísaný na LV č. XXX pre k. ú. K. W. D..

5. Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že uplatnená žaloba je dôvodná. Oboznámil sa s listinami, ktoré strany sporu pripojili do súdneho spisu a aj s úplným výpisom z LV č. XXX pre k. ú. K. W. D. a na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav tak ako ho uvádzala žalobkyňa v podanej žalobe. Žalobkyňa nadobudla podiel v nehnuteľnostiach, ktoré okresný súd konkretizoval vo výroku napadnutého rozsudku na základe dedičského rozhodnutia po poručiteľke V. Y., rod. J.. Pri výpočte podielu neb. V. Y., rod. J., okresný súd vychádzal z toho, že táto od roku 1927 do roku 1937 nadobudla spolu s ďalšími 7 osobami vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným v časti A pozemno-knižnej vložky č. XX pod radovým číslom 6, kde bol zapísaný podiel zo spoločného lesa 6/4152-ín, 1/7 tohto podielu zodpovedá podielu 1/4844-ín. Okresný súd tak dospel k presvedčeniu, že žalobkyňa ako právna nástupníčka po neb. V. Y., rod. J. v podiele 1/4844-ín je spoluvlastníčkou

nehnutelností zapísaných v súčasnosti na LV č. XXX pre k. ú. K. W. D.. Zo zápisu na tomto liste vlastníctva je totiž zrejme, že tam zapísané nehnuteľnosti vznikli z tzv. spoločného urbárskeho lesa, ktorý je zapísaný v pozemno-knižnej vložke č. XXX. V súvislosti s namietanou vecnou legitimitáciou žalobkyne v rade 1/ zo strany žalovaného a jeho konštatovaním, že takúto určovaciu žalobu by bol oprávnený podať iba Slovenský pozemkový fond, ktorý zastupuje neznámych vlastníkov, okresný súd uviedol, že ide o neopodstatnenú argumentáciu. Právna predchodkyňa žalobkyne v rade 1/ V. Y., rod. J. je známou vlastníčkou, aj keď bola zapísaná do zoznamu tzv. neznámych vlastníkov urbárskeho majetku v K. W. D., je to osoba, o ktorej je známe, kde žila, kedy sa narodila, kedy zomrela a kto je jej právnym nástupcom. Aj keď je Slovenský pozemkový fond v zmysle ust. § 34 ods. 14 zák. č. 330/1991 Zb. zákonným zástupcom tzv. neznámych vlastníkov, je zrejme, že v súdnom konaní nemôže zastupovať osoby, ktorých totožnosť je známa a je o nich najmä známe, že už zomreli a teda nemajú spôsobilosť byť účastníkom konania. Žalobkyňa v rade 1/ nepochybne preukázala, že je právnou nástupkyňou po neb. V. Y., rod. J. a táto pre súd neznámou vlastníčkou nebola. Ďalej žalovaný namietal, že v súčasnosti je na liste vlastníctva č. XXX zapísaných 685 vlastníkov, a preto nie je zrejme, z akých dôvodov sa žalobkyňa v rade 1/ domnieva, že práve jeho podiel je navýšený o podiel nebohej V. Y., rod. J.. K tejto námietke okresný súd uviedol, že nehnuteľnosti uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku tvoria spoločnú nehnuteľnosť podľa zák. č. 97/2013 Z.z. a v časti B pod radovým č. 318 je ako jeden zo spoluvlastníkov zapísaná Obec Kláštor pod Znievom, ktorej podiel je vo výške 77200/415200-ín. Titul nadobudnutia je zápis v pozemno-knižnej vložke č. XXX pod B10. Je síce pravdou, že pod radovým číslom 335 je zapísaný ako spoluvlastník predmetných nehnuteľností aj Slovenská republika v podiele 33492/415200-ín, avšak v poznámke k tomuto vlastníkovi je poznamenané duplicitné vlastníctvo so spoluvlastníkmi, medzi ktorými právna predchodkyňa žalobkyne v rade 1/ ani žalobkyňa v rade 1/ nevystupujú. Okresný súd si vyžiadal od okresného úradu záznamovú listinu Z3328/2001, ktorá obsahuje zoznam spoločníkov - vlastníkov podielov spoločnej nehnuteľnosti v k. ú. K. W. D., kde sú uvádzaní jednotliví členovia pozemkového spoločenstva a kde pod por. č. 151 figuruje ako jeden zo spoluvlastníkov Obec Kláštor pod Znievom, pričom v kolónke týkajúcej sa výšky podielu je podiel zapísaný 77200/415200-ín. V kolónke „doklad o vlastníctve“ je uvedený u tohto spoluvlastníka pozemno-knižný výpis č. XXX, B10, z tejto pozemno-knižnej vložky vyplýva, že podiel spoluvlastnícky žalovaného titulom kúpnej zmluvy z 15.09.1930 je 72/4152-ín. Pokiaľ sa teda zoznam spoločníkov - vlastníkov podielu spoločnej nehnuteľnosti opiera v prípade žalovaného o zápis v pozemkovej knihe, tak žalovaný nadobudol spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti v rozsahu 72/4152-ín. Žalovaný mimo konštatovania o vydržaní podielu vo väčšom rozsahu než by vyplýval z uvádzanej pozemno-knižnej vložky neprodukoval žiadne tvrdenia ani dôkazy. Túto obranu žalovaného nepovažoval okresný súd za dôvodnú. Vychádzajúc z ust. § 134 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje inštitút vydržania a zo zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že žalovaný nemohol byť dobromyseľným držiteľom spoluvlastníckeho podielu v takom rozsahu aký je dnes zapísaný na liste vlastníctva. Obec totiž nie je bežným občanom, fyzickou osobou, ktorej právne povedomie nemusí byť niekedy ani len priemerné. Predstavitelia obce sú povinní rešpektovať aj Zákon o majetku obcí, zaoberať sa evidenciou tohto majetku, a preto muselo byť, či už bývalému MNV, alebo neskôr Obci Kláštor pod Znievom zrejme, že ak svoje vlastníctvo odvodzovali od pozemno-knižnej vložky č. XXX, nemohlo dôjsť bez pisárskej chyby k takému navýšeniu spoluvlastníckeho podielu, k akému došlo po roku 2001, po zápise listiny Z3328/01.

6. Nárok žalobkyne v rade 1/ na určenie vlastníckeho práva po hmotno-právnej stránke posúdil podľa ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za dôležité považoval okresný súd aj negatívny určovací petit, aby sa ním zabránilo prípadným nedorozumeniam pri zápise podielu oboch strán do katastra nehnuteľností. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku do výroku, ktorým bolo žalobe žalobkyne v rade 1/ vyhovené a do závislého výroku o trovách konania podal odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch I. a III. zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietla, alternatívne, aby rozsudok okresného súdu v týchto bodoch zrušil. Namietal nesprávny procesný postup okresného súdu, ktorým znemožnil žalobcovi (pozn. zrejme má byť správne žalovanému), aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej namietal, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. K procesnej stránke veci žalovaný poukázal na to, že na pojednávaní dňa 31.10.2019 bol zo strany súdu prvej inštancie daný návrh ako má žalobkyňa upraviť petit, aby mu bolo možné vyhovieť. Súd sám formuloval znenie zmeny petitu, pričom zjavne tým od žalobkyne odvrátil nebezpečenstvo neúspechu v spore, nakoľko na nevykonateľnosť a nejudikovateľnosť pôvodného petitu poukázal už vo svojom prvom vyjadrení k žalobe z 15.03.2019. Pokiaľ ide o právnu stránku veci, otázka dobromyseľnosti nebola posudzovaná okresným súdom správne a zákonne. Odhliadnuc od skutočnosti, že od roku 1930, teda od momentu uzavretia kúpnej zmluvy na podiel vo výške 72/4152-ín, došlo k niekoľkonásobným právnym a spoločenským zmenám, ktoré zdeformovali stav katastra nehnuteľností do dnešnej podoby, svoje právo opiera o vydržanie plynúce najmenej od roku 2001, pričom fakticky ovláda dané spoluvlastnícke podiely už od roku 1996. Zápis vlastníckeho práva na základe konanie Z 3328/01, ktorému predchádzalo správne konanie na Obvodnom lesnom úrade v Martine považuje za zákonné. Dal do pozornosti, že práve listiny pripojené k tomuto konaniu preukazujú jeho dobromyseľnosť, no ich predloženie nie je v tomto konaní relevantné, nakoľko plynutie času a najmä ust. § 130 ods. 1 OZ posledná veta, ktorá hovorí, že pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená, sa vzťahujú aj na jeho osobu, takže nemal ani potrebu nijako svoju dobromyseľnosť preukazovať. Ďalej poukázal na to, že v k. ú. K. W. D. prebehlo v rokoch 2014 - 2016 konanie ROEP (register obnovenej evidencie pozemkov), kde mohol každý, i domnelý vlastník, podať námietky alebo predložiť listiny, ktoré by preukazovali jeho právo k nehnuteľnostiam. Žiaden zo žalobcov a ani Mestské pozemkové spoločenstvo Kláštor pod Znievom, poz. spol., tak neučinili a teda vydaním rozhodnutia podľa ustanovení zák. č. 180/1995 Z.z. došlo k potvrdeniu jeho vlastníckeho práva k podielom na spoločnej nehnuteľnosti, pričom z ustálenej judikatúry je zjavné, že tento titul je originálny. Jeho vlastnícke právo bolo akceptované všeobecne aj Mestským pozemkovým spoločenstvom Kláštor pod Znievom, t.j. subjektom, ktorý je obhospodovateľom predmetnej nehnuteľnosti, a ktoré vzniklo v roku 1996. Tvrdenia žalobkyne, že sa nesprával ako riadny dobromyseľný vlastník, lebo si do roku 2016 neuplatňoval výplatu podielov z pozemkového spoločenstva označil za neprípustné, nakoľko dispozícia so súborom práv vlastníka sa zakladá výlučne a jedine na jeho vôľu a realizácia alebo nerealizácia týchto práv nemôže byť žiadnemu vlastníkovi na škodu. Ďalej žalovaný uviedol, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vo veci, nakoľko nijako nepreukázala, že jej prináležiace spoluvlastnícke podiely na spoločnej nehnuteľnosti sú časťou spoluvlastníckych podielov, ktorých je on vlastníkom. Za neprípustnú označil právnu konštrukciu súdu prvej inštancie, že nakoľko má viac podielov ako mu patrí, určite ide o podiely žalobkyne.

9. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že na pojednávaní konanom 31.10.2019 okresný súd vyslovil svoj predbežný právny názor, ktorý neobsahoval presnú formuláciu petitu. Na jeho základe doplnila petit o určenie, že podiel žalovaného k spornej nehnuteľnosti sa znižuje o podiel, v akom žiadala určiť vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Súd následne určil, vo výrokovej časti rozsudku, túto skutočnosť výstižnejšie, teda rovnakú skutočnosť vyjadril inými slovami, a to tak, že určuje, že žalovaný nie je podielovým spoluvlastníkom podielu, ku ktorému určil vlastnícke právo žalobkyne. Ďalej uviedla, že je pravdou, že žalovaný je viac ako 10 rokov zapísaný na LV č. XXX pre k. ú. K. W. D. ako spoluvlastník sporného podielu avšak táto skutočnosť sama o sebe nie je nevyvráteným dôkazom jeho vlastníctva. Na uvedený LV bol zapísaný na základe záznamovej listiny Z3328/01, ktorá však nie je právnym titulom nadobudnutia. V záznamovej listine je ako titul nadobudnutia uvedená PKN vložka č. XXX, z ktorej vyplýva, že podiel žalovaného na spoločnej nehnuteľnosti, na základe kúpnej zmluvy z roku 1930, je len 72/4152. Obec Kláštor pod Znievom tak nemohla byť v dobrej viere, že jej patrí podiel 700/4152-ín, nakoľko ho nikdy nenadobudla. I keď v Kláštore pod Znievom v rokoch 2014 - 2016 prebiehal ROEP, na základe uvedenej evidencie nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti ako to uviedol aj okresný súd. Uvedenou otázkou sa zaoberal i Najvyšší súd SR, ktorý v rozhodnutí 4MCdo 12/2014 zo dňa 29.09.2015 konštatoval, že kvalita takto vyhotovenej evidencie nie je spoľahlivá a na riešenie pochybností o vlastníckom práve je preto daná príslušnosť súdov v civilnom konaní. Okrem toho ROEP sa spoločnou nehnuteľnosťou v Kláštore pod Znievom nezaoberal. Ak žalovaný uviedol, že vlastnícke právo bolo v celom rozsahu akceptované aj Mestským urbárskym spolkom Kláštor pod Znievom tento nie je aktívne legitimovaný na spochybnenie vlastníckeho práva žalovaného ani na spochybnenie či odňatie hlasovacích práv. Pokiaľ žalovaný uviedol, že uplatňovanie jeho práv na podiel zo zisku je jeho právom nie povinnosťou, s uvedenou skutočnosťou žalobkyňa súhlasila. Zároveň však uviedla, že to dokazuje, že pokiaľ si žalovaný až do roku 2016 nikdy neuplatňoval podiel zo zisku, z podielu 700/4152-ín, ale len zo 72/4152-ín, teda z podielu, ktorý skutočne nadobudol kúpnu zmluvou, bol si vedomý, že mu právo vo väčšom rozsahu nepatrí. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukázal na ust. § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach sa predpokladá, že držba

je dobromyseľná, v tomto prípade pochybnosti nevznikli, nakoľko bolo zrejmé, že žalovaný nemohol byť dobromyseľným držiteľom. Žalobkyňa sa nestotožnila ani s tvrdením žalovaného, že neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že jej spoluvlastnícky podiel je obsiahnutý práve v spoluvlastníckom podiele žalovaného. K uvedenému poukázala na to, že jej právni predchodcovia boli ako vlastníci podielu evidovaní v pozemkovej knihe, ale nenachádzali sa v záznamovej listine, na základe ktorej mali byť do katastra nehnuteľností zapísaní všetci vlastníci spoločnej nehnuteľnosti. Naproti tomu bol v záznamovej listine uvedený ako spoluvlastník žalovaný, pričom jeho podiel je o 700/4152-ín vyšší ako vlastní podľa pozemkovej knihy. Logickou úvahou preto možno dospieť k záveru, že jej podiel musí byť súčasťou podielu žalovaného. V závere žalobkyňa uviedla, že nie je zrejmé, prečo žalovaný opätovne uvádza, že by mala prvotne žalovať Slovenskú republiku a nie Obec Kláštor pod Znievom. Nemá vedomosť o tom, že by Slovenská republika mala mať zapísaný väčší podiel ako nadobudla.

10. Ďalšie písomné vyjadrenia strán sporu v odvolacom konaní neboli podané.

11. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil vo výrokoch napadnutých odvolaním.

12. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd (§ 387 ods. 2 CSP). Krajský súd podotýka, že takýto postup je v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR , v zmysle ktorej odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (pozri napr. III.ÚS 78/05, II.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08, IV.ÚS350/09).

13. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalovaného uvedené v jeho opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

14. Odvolateľ namietal, že postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Za porušenie práva na spravodlivý proces možno považovať taký postup súdu, ktorým sa znemožnila, odňala alebo sťažila realizácia tých procesných práv, ktoré účastníkovi civilného súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov, čím bola zmarená možnosť jeho aktívnej účasti na konaní. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

15. So zreteľom na uvedené odvolací súd skúmal, či odvolateľom namietaný postup súdu prvej inštancie, ktorým malo dôjsť k formulovaniu zmeny znenia petitu žaloby vykazoval znaky procesného postupu znemožňujúceho žalovanému ako strane sporu, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Z obsahu podanej žaloby vyplýva, že žalobkyňa v rade 1/ sa ňou domáhala určenia spoluvlastníckeho podielu k sporným nehnuteľnostiam vo vzťahu k žalovanému, Obci Kláštor pod Znievom s tým, že namietala rozsah spoluvlastníckeho podielu tejto obce. Mala za to, že jej spoluvlastnícky podiel je nesprávne vedený ako podiel vo vlastníctve tohto subjektu. Z vyjadrenia žalovaného k žalobe z 15.03.2019 (č.l. 91) je zrejmé, že aj žalovaný skutkové vymedzenie nároku žalobkyne takto chápal a jeho obrana spočívala v rozporovaní tvrdení žalobkyne, že by jeho spoluvlastnícky podiel mal byť iný (menší o spoluvlastnícky podiel, ktorý si uplatňuje žalobkyňa) , než aký je uvedený na liste vlastníctva. Z obsahu zápisnice o pojednávaní z 31.10.2019 (č.l. 265 a nasl. spisu), ako aj zo zvukového záznamu vyhotoveného z tohto pojednávania v zmysle § 98 ods. 1 CSP vyplýva, že v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP boli procesné strany informované súdom prvej inštancie o predbežnom právnom posúdení veci s

tým, že podľa názoru okresného súdu žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem na určení toho, čoho sa domáha, bez súčasného určenia, že v takom rozsahu Obec Kláštor pod Znievom nie je spoluvlastníkom sporných nehnuteľností, aby bolo aj pre kataster zrejmé, o čo by mal byť znížený spoluvlastnícky podiel inej osoby, voči ktorej žaloba smeruje. Na základe uvedeného poučenia právna zástupkyňa žalobkyne žiadala zmeniť petiu žaloby, a to tak, že popri pôvodnom žalobnom petite, ktorý sa vzťahuje k nároku na určenie, že je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu, súčasne žiadala určiť, že v takomto rozsahu sa znižuje podiel žalovaného. Na uvedené vyjadrenie právnej zástupkyne žalobkyne sudkyňa konštatovala, že „v takom prípade je možnosť právne žiadať, že sa určuje, že v takom rozsahu žalovaný nie je spoluvlastníkom danej nehnuteľnosti“.

17. Okresný súd nepostupoval v rozpore so zákonom, a to ust. § 216 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu, ak konštatoval, že výrok by mal správne znieť, že v takom rozsahu, v akom žalobkyňa žiada určiť spoluvlastnícky podiel k sporným nehnuteľnostiam, žalovaný nie je spoluvlastníkom danej nehnuteľnosti. Je nutné zdôrazniť, že iba súd rozhoduje, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia a prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku nie je viazaný. Musí však pri formulácii výroku prihliadať na to, aby tento výrok vyjadroval to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal. Okresný súd procesne nepochybil, pokiaľ výrok petitu „upravil“, týmto jeho postupom nedošlo ani k porušeniu práva na spravodlivý proces na strane žalovaného tak ako to bolo ním namietané v odvolaní.

18. Žalovaný ďalej namietal právne posúdenie dobromyseľnosti držby vo vzťahu k jeho osobe okresným súdom. Námietky, ktoré produkoval v odvolacom konaní k otázke začatia plynutia vydržacej doby u jeho osoby, ako aj k otázke jeho dobromyseľnosti v súvislosti s prebiehajúcim registrom obnovenej evidencie pozemkov uvádzal aj v rámci konania pred okresným súdom. S týmito námietkami sa v celom rozsahu vysporiadal okresný súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia, preto odvolací súd naň poukazuje (viď bod 29. a 30., 36. a 37. napadnutého rozsudku). Odvolací súd nepovažuje za nutné opakovať argumentáciu prezentovanú už súdom prvej inštancie, s ktorou sa v celom rozsahu stotožňuje. Rovnako tak sa súd prvej inštancie vysporiadal aj s odvolacou námietkou žalovaného, že žalobkyňa v rade 1/ nepreukázala, že o ňou uplatnený spoluvlastnícky podiel je fakticky navýšený spoluvlastnícky podiel žalovaného. Okresný súd dospel k správnejmu záveru, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že spoluvlastnícky podiel, ktorý je vedený na Slovenskú republiku by bol navýšený práve o žalobkyňou v rade 1/ uplatňovaný podiel v prejednávanej veci (viď bod 23. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Okresný súd uviedol, že spoluvlastnícky podiel Obce Kláštor pod Znievom evidovaný na LV č. XXX v rozsahu 70000/4152-ín je podielom vlastníkov s neznámym pobytom, ktorý má spravovať Slovenský pozemkový fond. Vlastníci tam majú stále evidované vlastníctvo v pozemno-knižných vložkách a neboli uvedení v zozname podielnikov Mestského urbárskeho spolku, pozemkového spoločenstva Kláštor pod Znievom. Pokiaľ vychádza Obec Kláštor pod Znievom pri veľkosti svojho podielu z pozemno-knižnej vložky č. XXX, mohlo dôjsť k navýšeniu takéhoto podielu obce oproti zápisu v tejto pozemno-knižnej vložke. Na základe zoznamu, ktorý potvrdil aj Okresný úrad Martin, odbor pozemkového a lesného hospodárstva, došlo pri uvádzaní podielu Obce Kláštor pod Znievom k písárskej chybe pri určení veľkosti podielov.

19. Vychádzajúc z týchto zistení krajský súd o rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch považoval za vecne správny a tento potvrdil.

20. Odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania, k správnosti ktorého žalovaný neprodukoval žiadnu odvolaciu argumentáciu, avšak jeho prieskumom sa odvolací súd sa zaoberal ako viazaným výrokom a dospel k záveru, že okresný súd vecne správne rozhodol aj o trovách prvoinštančného konania.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, priznal žalobkyňi v rade 1/ voči nemu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

22. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania. (§ 76 CMP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)